
Dr. Bándi Kund

Hűség az anyanyelvhez, hűség a Hazához

A cél terv nélkül csak vágyálom és üres ábrándozás. Az elszakított területeinken élő honfitársaink számára az anyanyelv és a Haza egymástól eltéphetetlen azonosság és azonosulás. Ha elvesz az egyén számára az anyanyelv, fölszakadnak a nemzettestből kiesést védő háló elemi szálai. Láncreakció indul. Kevesebb tanárra, kevesebb magyar újságra, színházra, magyar alkotásra lesz szükség. Magyar származású szakembereink idegen tudományokat tápláló forrássá válnak. Szétroppanna a nemzet, ha nem őriznénk a végeket, legelőbb az anyanyelvet, ahogy végvári vitézeink éhezve, fázva, elhagyatva, lerongyolódva tették kötelességüket. Akkor is magyarul éreztek, beszéltek, vigadtak, énekelték örök népdalainkat vagy éppen káromkodtak szilajul az ellenségre.

Ma sem kell keresni az ellenséget. Házhöz jött. Ne okvetlenül a valakik által szervezett és küldött migránsokra gondoljanak. Rájuk majd később sort kerítünk. Most azokat elemezzük, akik süketek meghallani és kicsomagolni az édes tejszínhabba csomagolt tervek mögötti valót, a kitervelt jövődönket. Most még fékezett habzással működik az agymosás. A tátott szájjal a sült EU-galambot várók nem veszik észre az elindult folyamatot. Amit nem sikerült végrehajtani a kommunizmus világméretű győzelmének meghirdetésével, azt a mostani, sokkal erősebb, de háttérben maradó álmodozók tűzzel-vassal és vérrel végre akarnak hajtani, az az Európai Egyesült Államok, majd a minden gondunkat megoldó Világállam lesz. A nemzetek és anyanyelv tökéletes és kötelező elfelejtésével. A beköszöntő Világállam vezetését küldetéstudattól hajtva önfeláldozón elvállalja a szokás szerinti szűk csoport, kifelé akár egy nyolc elemivel (sem) rendelkező Világparlament elnökkel.

Végre megvalósulhat az egy akol, egy pásztor elvének áhított gyakorlata. A Kárpát-medence humusza kiváló, a magyar szellem és a gyapjú világhírű, lehet a nemzetközi nyelven folyamatosan nyírni.

*

Összmagyar Testületünk következő pár gondolatsorát az utánunk jövő nemzedék kell, továbbépítse, kiegészítse, és amit mi még nem láthattunk, nem érthettünk meg, azt is megvalósítsa.

Hűség az anyanyelvhez, hűség a Hazához!

Mindenki a sajátos élethelyzetének megfelelően, hitvallásként kell, felszínre hozza lelke mélyén kincsként őrzött hagyományainkat és azokat a családjá,

közössége és ezzel az egész nemzetünk érdekében tovább kell, hogy vigye. Hagyományainkat nemcsak tisztelni illik, hanem hordozzuk és ápoljuk tovább, adjuk át és gondoskodjunk hasznos felhasználásáról. Nem véletlenül vagyunk a Kárpát-medencében. Istennek terve van velünk, nehézségek közepette is alkossunk, teremtsünk szebb világot. Feladatunk a bennünk megrajzolt tervet világra hozni, rugalmasan véghezvinni az életről alkotott elképzeléseinket, a lélek csendjében figyelni és fölfedezni a bennünk lévő kincs teljességét, az anyanyelv csodáját.

Az anyanyelvünk a Hazánk!

Az anyanyelv életre szóló ajándék. Az egyetlen fénylő ajándék, ami csillogását megtartva évezredekre szól, ezért megőrzése és továbbadása, helyes használata és gyarapítása szent kötelesség. Nem elég az elhatározás, az azt követő kitartás és kemény munka szükségeltetik hozzá. Kemény munka az oktatásban, a magyar irodalom és a történelmünk igaz tényekre épülő oktatásában. Nemzeti nagyjaink ismerete a tudományban, művészetekben, irodalomban bizony manapság sok kívánnivalót hagy maga után. És főleg magunk előtt.

Miért írta a kisebbségi sorsban szenvedő költőnk (Reményik Sándor), hogy ne hagyjuk a templomot és az iskolát? Isten háza mindenkor a megalázott és megszorított honfitársaink nyelvi menedékéül szolgált. Az egyéni és közösségi alkalmak, az ünnepi összefüvetek, az elsőáldozásra, a konfirmációra fölkészítés, az áldás fogadása anyanyelvünk továbbélését biztosította. Az idegen hatalmak fogcsikorgatva túrték, mert ez a lélekgyilkolásuk ellen-szereként hatott. Összehozta a gyakran szétszakított családokat, a megtartásunk és összetartozásunk másik, alapvető pillérét.

Idegen környezetben a kisgyermek önkéntelenül a többség nyelvét igyekezik elsajátítani a nagy közösséghez való tartozás érdekében. Óvoda és iskola után magától értetődően gyakran a többségi nyelven szólalnak meg, hiszen a házi feladat nyelve is ezt követeli meg.

Előfordul, hogy a szülők maguk észrevétlenül keverik a nyelveket és utána már hiába panaszkodnak, hogy nem hajlandóak a gyerekek magyarul beszélni. Az anyanyelv megőrzés elhatározás kérdése. Elhatározás és azt követő kitartás és kemény munka. Hisz megtanulni sem egyszerű egy nyelvet, megőrizni sem adják ingyen. Könnyebb persze, ha van hozzá társaságunk, eszközeink, támogatásunk. Ebben kell a külföldön élő magyar szülők segítségére lenni. Kezdve onnan, hogy segítünk a nyelvgyakorlás és ápolás elhatározását megszilárdítani. Az anyanyelv megőrzés fontos, hiszen nem csak egy nyelvet, hanem egy kultúrát adsz gyermeked kezébe, ami egy életre szól. Aztán van még számos egyéb pozitív mellékhatás is. Egyik ifjú anya szerint, akárha merevlemezét keltenék életre, megosztanánk vele a rendelkezésre álló tárhelyet. Máshonnan érkező, máshogyan kódolt információ feldolgozására is képes lesz gyermekeink agya, mert a magyar nyelv teljesen más logikára épül, mint bármelyik másik többségi nyelv. A sakkzók

nyelve – mondják a nyelvészek, és van, aki csak azért tanulja, hogy a logikai készségeit fejlessze vele. Ezek után pedig sokkal könnyebben fognak más, további idegen nyelvet megtanulni gyermekeink, valamint beleérző készségük is fejlettebb, erősebb lesz, mint egynyelvű, többségi környezetből jött társainak.

Megőrzés, kiteljesítés és a vadhajtások gyomlálása a szülők föladata. A jövő nemzedék magyar iskolába íratásával a nemzetünknek szolgálunk, hogy az áldott anyanyelv védőernyője alatt élhessünk – mindörökké.

Népesedési környezet

Az utódállamok ingyen rabszolgaként kezelték II. Világháború után a területeinkkel együtt újra megkapott magyarságot. Egyrészt a többszintű, eddig ilyen leplezetlen formában még nem alkalmazott elnyomás, másrészt a kitelepítések, a Duna-delta, a börtönök, a csehországi kényszermunkára hurcolás, a délvideki vérengzések és általános jogfosztásunk hatása megmutatkozott a magyar nemzetiség születési adataiban.

A diadalt ülő többségi állampolgárok állami támogatással - néha kényszerrel – békésen szaporodtak.

A hatóságok igyekeztek honfitársainkból az emberi öntudatot és önbecsülést kiölni. Belátható a gyermekvállalásra gyakorolt összhatás szomorú eredménye.

Magyarországon a népünk nyakára ültetett kommunista bábok gondoskodtak a közösségi érzés kiirtásáról, az összetartozásunk, az elszakított nemzetrészek elfelejtetéséről. Ez a gyilkos düh persze osztatlan tetszést aratott a környező csatlós országok névleg hithű kommunista, ám nyíltan magyargyűlölő vezetőrétegében, ami fölbátorította a védteleneken basáskodó helyi hatóságokat.

Aki Magyarországon 1945 után szót mert emelni elszakított testvéreinkért, mint áldott emlékezetű **Mindszenty bíboros**, azokat életfogytig tartó börtön vagy halálbüntetés várta. A magasrendű szocialista jog az új típusú gazdaságban az átvett tárgyakban bekövetkezett legkisebb leltárhiányért hosszú börtönbüntetéseket szabott ki, de az utódállamokat az átvett többmillió magyar életért, az embertelen sorsukért senki, soha el nem marasztalta. A nyugati demokráciák vállvonogatással a körömtisztogatáshoz hasonló fogalomként etnikai tisztogatásnak nevezték tíz és százezer ártatlan nő, férfi, gyermek kivégzését.

Honfitársaink megvédésére az 1989 utáni változások számos lehetőséget kínáltak. Két eredménytelennek minősíthető évtized telt el, mire kínos lassúsággal, de magához tért a nemzetünk.

A családtámogatás kibővítésére a fojtogató adósságcsapda ellenére remélhetőleg egyre több forrás jut. A kádárista vezetés és a nemzetellenes örökségét folytatók újabb és újabb kölcsönökkel nyomorítottak meg bennünket. A kétségbeesést és a kilátástalanságot ötmillió, anyaméhben szétroncsolt magzat és szülei sorsa jelzi.

Gazdasági kényszer és világpolgárság

A XXI. századunk végleg föloldotta a fizikai és szellemi határzárakat Közép- és Kelet-Európában.

Milliók tömegek áramlottak román területekről, de több százezer magyarországi és százezernyi felvidéki fiatal is útnak indult Nyugat-Európa felé. A múlt században beléjük vert ideológia szerint a haldokló kapitalizmust mentek újraéleszteni olcsó rabszolgamunkájukkal.

Az Európai Unióban az egyes országok lakosságának száma dönt a szavazati arányokról. Köröskörül az államok kétségbeesett statisztikai bűvész trükkökkel védik az eddig megszerzett kvótáikat, holott a lakosságuk száma a nyugati kivándorlás következtében igen jelentősen leapadt.

A liberálisok és szövetségeseik összesen tizenkét évre kezükbe kaparintották Hazánk félrevezetésének lehetőségét. Az ország kiárúsításánál is nagyobb kárt és veszteséget hoztak ránk. Jelszavuk: Ti, fiatalok és velünk elégedetlen magyarok, menjetek világgá! De még hamuba sült pogácsát sem adunk nektek. Nem várunk vissza benneteket. *„El lehet menni innen!”*

Hét főbűn és feloldozás

Szüleim szerint Erdély hét főbűne a három nemzet és a négy vallás. Amíg Franciaországban tűzzel-vassal irtották a hugenottákat, kipusztították a breton, normandiai, provanszál nyelveket az ellenálló, anyanyelvüket beszélőkkel egyetemben, Hazánkban 1557. július elsején Tordán megszületett a példátlan vallásszabadság, amely külön eredménynek számított a sötét, vallásháborúk szabdalta Európában, mint az akkortájt fennhangon emlegetett nyugati megoldás, ahol a földesúr vallását kellett kövessék az alattvalók.

A kommunista ideológia erre a feloldhatatlannak tartott ellentmondásra is kitűnő megoldást talált. Az ÁVH megvalósította a teljes vallásegyenlőséget, felekezetre tekintet nélkül egyformán kínozták halálra a katolikus, református és egyéb hívőket.

A magyarság megosztása helyett a közös béke az egyetlen megoldás. **Olyan formátumú egyházpolitikusokra van szükség, mint a maga korában csillagként kiemelkedő Márton Áron püspökünk!** Mindannyiunké! Hiszen mostanság már nem kell egyházi vezetőinknek börtönben elpusztulni. Most a háttérből szervezett vallástalanság és a harácsolás, az ifjúság visszatartása a szélsőségektől a legfőbb gondunk.

Olvadó biztosíték és olvadó gerinc

A sokszor idézett – ronda szóval kisebbségvédelmi egyezményeknek csúfolt – papirhulladékok kemény biztosítékokat tartalmaztak (volna) feketén-fehéren az idegen uralom alá került nemzetrészeink emberi és közösségi jogainak

védelmére. Ebből annyi teljesült, hogy a papír gyönyörű fehér, a pokolfekete betűk végrehajtó ereje semmi.

A legkisebb feszültséget sem szabad keltsük kedves szomszédainkkal, hiszen a túlfeszültség miatt ezek a biztosítékok elolvadnak – legyintenek mind a mai napig az önjelölt belső és külső, nemzetközileg képzett jogőrök. A történelmi tények sajnálatosan azt igazolják, hogy ezek a biztosítékok, ha nem élünk velük, nemcsak elolvadnak, végül nyomtalanul elpárolognak.

Mindeközben pedig az Európai Unió a csemegeuborka megfelelő görbületén csemegézik, de a milliányi magyar életet örökre tönkre tévő Benes-dekrétumokat az igazságkereső magyarok féken tartására hatályban tartatja. Ezt csak azért ismételem meg, hogy liberálisainknak újfent alkalmat adjak a Kommunista *Internáci Onalé* (!) szellemének dicsőítésére. Mi volna az elvárás az őshonos magyar lakossággal szemben? A teljes önfeladás, a rezszlovakizáció, vagy a román, a szerb név fölvétele? Akkor nem beszélhetnek magyarul, nem vehetnek részt az összmagyar létben, kiúrták magukat a magyar kulturális térből. Testvérként elvesztek számunkra is.

Trianonban, majd a párizsi úgynevezett békeszerződésben néhány recsegő tollvonással ajándékba adott nemzetiségekről az Európai Unió farizeus módon – bocsánat, hiszen elveszett Európa keresztény gyökere, papírunk van róla – megfeledkezik. Hagyományaink ápolása helyett a ránk törő, ellenőrizhetetlen eredetű és szándékú migráns tömegek árvizében fuldokolhatunk. Képzett és nem választott, hanem odaültetett EU vezetőink elfeledkeznek az örök igazságról, hogy csak erős hagyományokkal rendelkező közösség képes beilleszteni a társadalomba a beilleszkedni vágyó milliókat.

Az olvadó gerinc különdíj azoknak jár, akik különböző magyar vagy félmagyar szervezetek (félre)vezetőiként lakájhajlongással törvényesítik a szélsőségesen magyargyűlölő, elnyomó intézkedéseket. Versigazságot idéznék: *Aki félig jön ide, ne jöjjön ide. Bizony, nincsen féligazság. nevezzük nevén: Igen, az! Kifényesített hazugság.*

Elporló Híd

A kádárista engedmény, amit a hazai értelmiség legjava elért véres verejtékével, eltiltással, szájkosárral dacolva, végül a pártvezetés kegyeskedett észrevenni az elszakított magyarságot. Nehogy félreértsék nagylelkűségüket. Az emberi jogok számonkérése soha nem került terítékre a román, csehszlovák, jugoszláv vagy az osztrák vezetőkkel folytatott poharazgatásokon. Az *internáci*tól megszokott észleléshiányos állapot mind a mai napig tart.

Híd lett a magyar nemzetiség? Itt magasan képzett műszaki szakemberek szemébe nézhetek. A hidakhoz hídfők és pillérek kellene. Erős és teherbíró, viharoknak ellenálló alapozás. Az ismert körülmények között milyen alapra építsünk? A magyar hídfővel sosem volt gond. De a szükséges másik hídfők évszázadok óta nem készültek el. Önök már nem emlékeznek „*Mancira*”, a Margit ősét pótló hajóhídra a Kossuth téren. Sajnos, még ezt az ideiglenes

megoldást is nyögvenyelősen utánozzák szomszédaink. A gond nélküli átkeletést a magyar kártyával pótolják. Valahányszor belpolitikai gondjaik akadnak – márpedig akadnak – hídépítés helyett ezt kapják elő az magyar őshonosság tagadására.

Elméleti híd épült ki a Szovjetunió és az Európai Unió vezetői között az azonossá vált célok elérésére. Ki volt a szovjet embertípus? Aki felrobantja a Megváltó Krisztis templomát, önként és milliósámra betelepszik a leigázott népek közé, összeházasodik az ázsiaiak fiaival-lányaival. Ha viszont nemtetszését nyilvánítja mindezen előnyökkel szemben, az északi sarkkörtársasutázásra viszik. Gyökértelen, lehajtott fejű, irányítható, nemzeti érzés nélküli, arctalan tömeget kell biztosítani. Előregyártani.

És az EU? A vezetői európai értékeket kérnek számon, vagyis az általuk kitalált, sohasem létező elveket és szabályokat. Folytatódjon a hagyományok fölszámolása hatalmi szinten és eszközökkel, a tömegtájékoztatás pórázon vezetett lakásajtsói segítésével.

A mai német vezetők az általuk legforróbbnak kikiáltott belnémet gondokat, így a fogyó, jól képzett munkaerőt és a népesség (általuk) fenyegetett elkorcsosulását a tanulatlan, képzetlen és nemzedékeken keresztül beilleszthetetlen migránsokkal oldja meg. Összefoglalva: ilyen vegyes házasságokkal színesítik a német munkaerőpiacot.

Pacta sunt servanda?

Melyik szerződés örökéletű? És melyik elnyomó, kirekesztő ideológia? Melyik világbirodalom? Idézem a szakirodalmat.

A *pacta sunt servanda* körülbelüli magyar jelentése „*a megállapodásokat teljesíteni kell*”, a kötelmi jog egyik hagyományos alapelve. Lényege az, hogy a megállapodások a felekre kötelező erővel bírnak, függetlenül a megállapodás formájától, illetve attól, hogy beleillik-e az adott megállapodás valamely szerződéstípusba. A Bécsi Egyezmény a szerződések jogáról megerősíti mind a *pacta sunt servanda* elv, mind a szerződéseken belül a felmondására vonatkozó rendelkezések tisztázásának fontosságát.

Az ókori római jogban ismeretlen volt a *pacta sunt servanda* elve, mert csak bizonyos, szűken meghatározott szerződéstípusok voltak bírói úton, a preator előtt peresíthetők. A *pacta sunt servanda* elvét először a középkorban fogalmazták meg 1190 körül. A természetjog hatására a kontinentális jogban általános elismerést nyert a *pacta sunt servanda* elve. A *pacta sunt servanda* elvének általános elismerése előtt a szerződési típuskényszer (*Typenzwang*) volt uralkodó. Az angol jog csak 1602-től (Slade's Case 4 Co. Rep. 91a) ismerte el a *pacta sunt servanda* elvét.

A mindennapi élet apró-cseprő vásárlásait és a kereskedelemben szokásos ügyleteket kinos pontossággal szorítja keretekbe a jog. Csak ahol milliók emberi sorsa a tét, ott nagyvonalú és elnagyolt a nemzetközi jog, főként a jogérvényesítés. Természetjog? **Így jutunk el Trianon és a párizsi béke iszonyú**

jogtalanságáig. Hallgassunk? Tépjük szét a ránk erőltetett kényszert. Nem fogadjuk el, hogy „Csönd a lelke mindennek”.

Földrajzi csapda

Az utódállamok a magyar fővárost a kezdetektől, létrejöttüktől mértani központnak tekintették terveikben. Első olvasatra megtisztelőnek tűnik ez a kiemelt figyelem. Azonban vessünk csak pillantást a térképeikre. Tegyük ezt alaposan. Hogyan húzták meg újonnan kierőszakolt tartományi és megyehatáraikat? Mintha vonalzójuk – az mindig tökéletesen működött – egyik vége a budapesti Lánchíd 0 kilométerkövénél ragadt volna le és sugárirányban osztották az egykori magyar vidékeket úgy, hogy a magyarság az általuk uralkodó nemzetnek tekintett új uraikkal szemben okvetlen kisebbségi helyzetbe kerüljön.

A nemzetiségi elnyomás eszköztárát ügyesen kiszélesítik. Jól ismert az újkori angol történelemből a választókerületek határainak meghúzója, hogy az államhatalom biztos lehessen a szavazás végeredményében. Erre a csalásra annak idején külön angol ige született. A környező országok nem fordították le, csak a napi gyakorlatban alkalmazták.

A földrajzi csapda másik formája a tömbmagyarság szétzilálása, mint az idegen gyarmatosítás eredményes, a nemzetközi szerződések megszegésének sunyi eszköze. Minden csapdaállítás pénzbe kerül. Az utódállamok a nemzeti jövedelmükből, amiben benne van a mi nemzettársaink kifosztása is – lásd Benes-dekrétumok, délvidéki törvények, romániai elkobzó és államosító intézkedések – jelentős hányadot költenek az idegen betelepítésekre. Mi az alkalmazott porhintő módszer? Lassan egy évszázada az új országok a teljes össznépeességből a magyar nemzetiség statisztikai hányadosát veszik alapul az őslakos magyarság jogainak helyi számarányok szerinti meghatározásánál, a szűk javak szétosztásánál. A régi mondás szerint: *summum ius summa iniuria* – a legteljesebb jogalkalmazás a legteljesebb jogtalansághoz vezet.

Kolozsvár, szép szülővárosomat az új beköltözők számára évtizedekig zárt várossá nyilvánították az őslakos magyarság számarányának leszorítására. Persze, a gyorsan fölhúzott új lakótelepek benépesítésére az idegenek tömeges fölmentést kaptak.

Pozsonyból magyarok tízezreit úzták át az új határon, a Dunán Magyarországra a háborút követően. A múlt század végén kitört délvidéki háború szomorú következménye a magyarság sorainak kitervelt és végrehajtott megritkítása.

A magyarság időcsapdába ejtése, a szellemi, nyelvi kiéheztetés csodafegyverként működik a megszállók politikai céljainak elérésében. A magyar nyelvű médiumok korlátozása, anyagi lehetőségektől megfosztása, nyílt vagy ügyesen leplezett cenzúrázása napi gyakorlat.

A csapdákat időnként ellenőrizni kell. A legjobb módszer, ha állandó megfigyelés alatt tartják azokat. A farkascsapdák ellenőrzését nem bízhatják

farkasokra. Hozzáértő más vadakat kell rájuk telepíteni. Sőt, ezek számát állandóan növelni kell, hiszen még a kétségbeesett nyuszik is farkasokká válhatnak. A szólás szerint egy csepp megfélemlítésben benne van az elnyomás tengere. Egy példát hozunk Székelyföldről: a rendőrség létszámát az 1989 előttihez képest több, mint kétszeresére, a különösen „veszélyesnek” tartott körzetekben közel négyszeresére emelték.

Csak a Kárpát-medence?

Érdekérvényesítésben a nyugati magyarság kivételesen kedvező helyzetben tevékenykedhet. Az 1945 és 1956 utáni szétszórás nyomán beágyazódtak és túl vannak a kényszerű megkapaszkodáson. Anyagilag tehát nem szorultak ki a befogadó társadalom szélére. Azonban kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy a civil diplomáciában számarányukhoz és lehetőségeikhez képest kevesen vállalják az összmagyarságért folytatott önzetlen és fáradozással terhes építkezést.

Mégis ők, a csöndesen dolgozó, jövőbelátó magyarok, akikre fölneáz a tudományos világ, ők képviselik a szellemi megmaradásunk és gyarapodásunk ügyét. Ők azok, akik szemben a külföldre vetődött, öt hónap alatt anyanyelvüket „elfelejtőkkel” szemben ötszáz hónap teljes elszakadásában töltött kinti lét nyomán szebben beszélnek magyarul, mint néhány itthoni ifjú kereskedelmi tévé-hősünk.

Gondoljunk rájuk olyan szeretettel, amilyennel ők dédelgetik anyanyelvünket és kultúránkat. Kapcsoljuk be őket a friss vérkeringésünkbe, a magyar tudományos élet fölpezsdítéséért.

Wass Albertet, a magyarság napsugarát idézném, akit dőre módon a nemzetellenes liberálisok el akarnak tiporni. Nem vették észre, hogy a nap mindig magasan a sár fölött van.

*„Fél világot is bejárhatod, más ember földjén testvértelen leszel,
s elfúj a szél, mint kősa őszi lombot, ha nemzetedről megfeledkezel.”*